

LBRIS

We know
books

MARTINA COLE

AFACEREA

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

COLE, MARTINA

Afacerea / Martina Cole; trad.: Laura Berteanu. –

București: Editura RAO, 2011

ISBN 978-606-609-021-6

I. Berteanu, Laura Maria (trad.)

821.111-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

MARTINA COLE
The Business
© 2008 by Martina Cole
Publicată pentru prima dată de
Headline Publishing Group
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
LAURA BERTEANU

© RAO International Publishing Company, 2009
pentru versiunea în limba română

septembrie 2011

ISBN 978-606-609-021-6

Pentru Luke Hubbard.
Plecat dintre noi, însă niciodată uitat.

Capitolul 1

1978

Mary Dooley făcea curat, făcea curat așa cum alții dormeau; fără să se gândească la absolut nimic. Ochii ei cercetau în permanență suprafețele, uitându-se după praf sau pete. Lustruise oglinzile până când le făcuse să strălucească, iar podelele erau atât de bine frecate, încât căpătaseră un luciu aproape periculos. Privea curățenia ca pe un drept al ei, un drept de la Dumnezeu, pe deplin convinsă de faptul că era singurul mod în care putea ajunge cât de cât aproape de El în această viață.

Când nu făcea curățenie, Mary gătea. Mese copioase, încărcate, pe care ai ei le consumau fără prea mare considerație; în definitiv, așa mâncaseră întreaga viață. Mary gătea ca pe vremuri: piure de cartofi mustind de unt și cotlete bine pătrunse, lăsate să se îmbibe în sucul propriu înainte de a fi desfăcute și aranjate reverențios pe farfuriile decorate cu model de salcie. Făcea pateuri din foitaje fine și fursecuri pline de stafide care te implorau să întinzi unt peste ele și să le devorezi cu o ceașcă de ceai dulce. Putea face orice cu un ciolan și puțin seu de vită. Gătea niște preparate din carne

tocată după care însuși Papa și-ar fi lins degetele, așa cum spunea adeseori bărbatu-său, când era amețit.

„Și le-ar linge pe dracu’!“ îi respingea ea complimentele în stilul caracteristic, direct și dintr-o bucată. Disprețuia noile tendințe care vorbeau de salate, de evitarea grăsimilor animale și de tot felul de astfel de tâmpenii care-i amenințau întreaga existență. Mary își hrănea familia, și o hrănea în singurul mod pe care-l știa.

Auzi tu, crize cardiace! Vorba maică-sii, la urma urmei, toți trebuie să moară de ceva. Mary nu putea înțelege că nu e obligatoriu să mori înainte de vreme și că își ucidea încet familia cu dragoste și mâncare bună. Vedea întreaga poveste ca pe un soi de conspirație împotriva ei și a tuturor femeilor ca ea, care trăiseră războiul și lipsurile și care pentru nimic în lume nu s-ar fi întors la strictul necesar.

Ceaiul era o altă pasiune a ei. Mary lăsa ceainicul de metal să bolborosească pe foc toată ziua, până când se transforma într-o fierțură neagră, și abia așa îl bea. Negru și grețos de dulce. Zicea că-i dă energie, și avea dreptate. Îi dădea însă și o respirație urât mirositoare și o limbă încărcată. Iar acestea nu se potriveau deloc cu înfățișarea ei altfel imaculată; asemenea gospodăriei pe care o ținea, era impecabilă. De la cocul franțuzesc – în care își rula strâns părul lung, des și blond, vopsit o dată la șase săptămâni în timp ce familia dormea – până la hainele bine alese care i se aranjau pe trupul perfect, mărimea patruzeci. Pentru o femeie trecută bine de cincizeci de ani, arăta încă senzațional. Pomeții proeminenți și ochii adânci, de un albastru-închis, contribuiau din plin la asta. Avea picioare micuțe, drăgălașe, de care era foarte mândră în secret și pe care și le etala în fiecare vară în sandale ieftine, dar de bun gust. Acesta era singurul ei crâmpei de vanitate.

Avea mâinile aspre, bine îngrijite, dar purtând urma anilor în care lucraseră cu înălbitori și cu sodă. Își asalta în

fiecare seară pielea cu o frecare zdravănă cu săpun *Pears* și cu un strat gros de cremă rece *Pond's*. Era un tratament ce părea să aibă efect, fiindcă nu-și arăta deloc vârsta și avea ținuta și postura unei femei mult mai tinere.

Singurul ei viciu era fumatul; o țigară îi atârna în permanență în colțul buzelor de forma arcului lui Cupidon și strângea din ochi ca să poată zări prin fumul care o învăluia constant, atunci când avea mâinile ocupate. Bărbatu-său glumea spunând că asta ar fi fost secretul ei în bucătărie: scrumul de țigară despre care toată lumea știa că-i mai pica uneori în aluaturi și în sosuri. Râdea la fel de tare ca ceilalți la această glumă, negăsind nimic în neregulă la câte o mică scăpare ocazională. La urma urmei, doar nu-i otrăvea, nu?

Mary își împături rufele proaspăt spălate, bucurându-se de senzația catifelată și de mirosul de curat. Avea o cădiță dublă de care nu s-ar fi despărțit în ruptul capului pentru toate drăciile sofisticate care apăruseră în ultima vreme. Cum îi spunea și doamnei Phillips, vecina ei, ce-o fi fost și cu tinerele astea care căutau în permanență să-și facă viața cât mai ușoară? Fără treburile gospodăriei, ce naiba mai avea de făcut o femeie?

Aruncă o privire ceasului din bucătărie și se opri din împăturit. Era opt și jumătate, luni dimineata, aproape toți ai casei erau plecați pe la treburile lor și ea trebuia să ajungă la biserică pentru slujba de ora nouă. Auzi apa de la toaleta de la etaj și oftă adânc. Singura ei fiică, surpriza tomnatică, după cum îi spunea adesea, fiindcă o făcuse după ce trecuse deja de patruzeci de ani, catadicsise în sfârșit să se ridice din pat.

Îi turnă copilului o cană de ceai pe care o luă cu ea sus, fiindcă tot trebuia să-și ia haina și pelerina din dulap. Se purta altfel cu ea decât se purtase cu băieții și în adâncul sufletului o știa prea bine, deși, firește, nu ar fi recunoscut-o niciodată. Îi

URBIS We know books
iubea pe toți la fel, cel puțin în aparență, deși Imelda era puiul ei, iar asta, în mod evident, era și problema.

Fetei i se ierta orice și, deși era conștientă că greșește, Mary nu-i putea rezista. Era ultimul ei copil, puiul ei, și îi îngăduia mai multe decât tuturor celorlalți la un loc.

Mary se ruga în fiecare zi ca încrederea pe care i-o acorda mezinei sale să nu se dovedească neintemeiată, dar, adevărul fie spus, nu trăgea prea mare nădejde. Făcuse prea multe greșeli cu Imelda și se părea că acestea începeau să-și arate efectul.

Imelda Dooley era leit maică-sa, singurul dintre copii care îi moștenise constituția minionă și capacitatea de a mânca orice fără a se îngრაșa un gram.

Avea același păr blond și aceeași gură mică, dar ochii mari și albaștri îi moștenise de la taică-său, ceea ce îi sporea și mai mult farmecul, făcând-o să pară inocentă și înțeleaptă în același timp. Avea sprâncene frumos arcuite și o bărbie micuță și ascuțită, care o făcea să pară mai tânără decât era. Însă stratul gros de machiaj pe care-l aplica de fiecare dată cu mână de expert înlăturase curând acest inconvenient. Bărbații se uitaseră după ea încă de când împlinise doisprezece ani, când sânii îi apăruseră peste noapte. Dacă taică-său n-ar fi fost o figură bine-cunoscută în cartier și dacă frații ei n-ar fi fost renumiți pentru iuțelele cu care se aprindeau și pentru faptul că puteau culca la pământ pe oricine le ieșea în cale, ar fi fost asaltată cu mult mai devreme, măcar de atâtea lucru își dădea seama acum. Fusese atât de proastă! Naivă, copilăroasă și proastă!

Sorbi din ceaiul pe care i-l adusese maică-sa și se gândi cum să lanseze bomba. Știa că trebuia s-o facă, și cât mai curând. Mary nu tolera secretele și, dacă un vecin ar fi scăpat porumbelul pe gură înaintea ei, atunci să te jii!

Imelda înțelegea acum și simțea că i se face greață; jucase repede, pierduse și asta era rezultatul. Avertizările și sfaturile maică-sii îi intraseră pe-o ureche și-i ieșiseră pe cealaltă. Știuse totul, ca atâtea alte fete înaintea ei.

Acum era boțoasă, boțoasă de-a binelea, și era conștientă că asta era singurul lucru pe care maică-sa nu i l-ar fi iertat.

Era speriată și agitată în același timp, gândul la un copil care să-i întrerupă viața era mai înfricoșător chiar decât gândul morții. Ar fi vrut să moară de o mie de ori decât să înfrunte furia și rușinea maică-sii. Și știa că asta o așteaptă, la fel de bine cum știa cum o cheamă. Chiar și în timpurile astea moderne, tot rămânea de neconceput ca fetele irlandeze catolice să aibă copii din flori, oricât de *la modă* ar fi fost asta pentru toți tinerii din restul țării. În casa lor, s-ar fi putut spune că era încă 1900, fiindcă acestea erau valorile după care se călăuzeau.

Cât despre taică-său, ei bine, el era cel mai mare obstacol în toată povestea, fiindcă Imelda nu avea nici cea mai vagă idee cum ar fi primit vestea sau ce formă aveau să îmbrace furia și dezamăgirea lui.

Era pe punctul de a izbucni din nou în plâns, iar teama o aduse din nou în pragul leșinului. Dacă ar fi fost vorba numai de frații ei, ar fi avut curaj să-i înfrunte – știa că amândoi ar fi văzut această ultimă escapadă ca pe o dovadă în plus că nu era decât o răzgâiată. De maică-sa și de taică-său îi era ei frică, fiindcă de la ei aștepta o soluție la toată încurcătura asta. Și grozavă încurcătură mai era.

Puse discul cu Elvis Costello și dădu volumul la maximum, întrucât maică-sa plecase la slujbă, și ea rămăsese stăpână casei. Să profite măcar cât mai putea, înainte să explodeze bomba.

Gerald Dooley era un bărbat voluminos, temperat, un irlandez masiv cu mâini ca niște ciorchini de banane și ochi

de culoarea argilei ude. Era impunător, musculos și avea reputația unui om cu judecată dreaptă, dar cu care nu e bine să te pui. Îi plăcea să bea și ținea la băutură. Mergea la bise-rică o dată pe săptămână – la fel cum făceau și copiii lui, chiar și după ce crescuseră – și îi plăcea să parieze sume mici la cursele de cai. Era, de asemenea, unul dintre oamenii permanenți ai unui boss local, Michael Hannon; colecta datoriile, transmitea mesaje cu un minimum de amenințări și, în general, era ceea ce se numește un băiat bun la toate. Asta însemna că avea un salariu, plătea impozite și mai primea și câte ceva ca bonus. El și familia lui o duceau bine și erau respectați.

Carura lui impunătoare și faptul că era la curent cu treburile tuturor constituiau avantajul lui cel mai mare; o știuse încă de la vârsta de doisprezece ani, când începuse să-și pună la lucru atuurile. În lumea asta era cineva, în afara ei era doar o gorilă ca oricare alta. Reușea să scape de corecțiile legii cu ajutorul intimidărilor și al vicleniei înnăscute. Tot asta îi asigura și favoarea patronului. Dacă spunea că ceva nu poate fi făcut, însemna că așa era. Izbutea totuși să găsească o cale de a depăși orice obstacol, acesta fiind punctul lui forte.

Cei care aveau nesăbuiința de a nu-i lua în serios avertismentele, rostite întotdeauna cu zâmbetul pe buze, erau niște dobitoci care aveau să plătească în scurt timp pentru asta. Umbla zvonul că un bărbat, dispărut de ani buni, fusese văzut ultima oară stând de vorbă cu Gerald Dooley. Povestea nu făcuse decât să-i întărească sinistru reputație de om care-și atingea scopurile prin orice mijloace.

Era un adevăr pe care se pregătea să-l demonstreze din nou, și în acest scop coborî din Jaguar în fața unui bloc de apartamente din Barking. Era îmbrăcat ca întotdeauna, cu haine lejere, însă bine alese. Chiar și acum, la șaiszeci de ani, încă mai reușea să atragă privirile femeilor de toate vârstele.

O reputație solidă putea avea un asemenea efect asupra unui bărbat, mai ales într-un astfel de mediu. În cartierul acesta în-deosebi, un bărbat cu o mașină decentă, niște haine ca lumea și care știa să se bată era un adevărat magnet pentru femeile singure. Avea, cu siguranță, ceva bani prin buzunar, nu creaa neînțelegeri cu vecinii sau cu familia și promitea câteva seri plăcute în oraș.

Gerald era foarte conștient de acest aspect, dar, cu toate că ispita îi ieșise adeseori în cale, nu-i cedase niciodată. Soția îi fusese întotdeauna de ajuns, iar familia însemna viața lui. În tinerețe, mai avusese câte o aventură deocheată, însă toate îi lăsaseră un gust neplăcut. Povara vinei îl apăsase mai ceva decât o predică de paroh și hotărâse de timpuriu în viață să fie mulțumit cu ce avea. Pe măsură ce înainta în vârstă, își dădea seama că luase decizia corectă, fiindcă vedea în jurul lui mulți bărbați sacrificându-și familia pentru una scurtă și un sandwich cu șuncă. Tinerețea nu putea ține locul fidelității și timpului petrecut împreună, deși avea avantajele sale evidente. Nu, Mary a lui fusese o soție model, și Gerald aprecia respectul, blândețea și dragostea cu care îl trata atât pe el, cât și pe copiii lor. Cu toată cucernicia ei, știa că, dacă ar fi fost nevoie să-l apere, ar fi mințit cu mâna pe o sută de Biblii. Și lucrul acesta era mai important pentru el decât orice altceva.

Pentru treaba de azi, luase cu el un băiat nou; taică-său îi era prieten vechi, iar fiul, deși solid, nu avea chiar cea mai scilpitoare minte de pe planetă. Era însă dornic să facă treabă, iar asta compensa multe. Avea forță fizică și șanse să ajungă un bun recuperator, dacă învăța de la cine trebuie.

Băieții ca el îi ușurau viața lui Gerald și totul se termina bine pentru toți. Oricine învăța de la el avea traiul asigurat și era privit în general ca un om care a făcut școală cu un maestru. Poate că tânărul Declan nu era chiar cel mai studios băiat pe care-l cunoscuse, dar era entuziast și avea o

anumită violență care era esențială în meseria lor. Prin urmare, scotea mălăiul prin orice mijloace, nu-i trebuia decât șansa de a se fasona puțin și ar fi fost aranjat pe viață.

Când ajunseră la ușa locuinței vizate, un apartament murdar, cu vopseaua umflată pe pereți, Gerald Dooley făcu un semn aproape imperceptibil din cap. În loc să ciocănească politicos, tânărul Declan începu să smulgă ușa din balamale. Nu era o treabă prea grea și, când pășiră în mirosul cald al caloriferelor și al fumului de canabis, îl văzură pe locatar în mijlocul bucătăriei, cu ceainicul într-o mână și cu cealaltă mână îndesată în partea din față a pantalonilor de pijama.

— Bună dimineața! Chiar la ora ceaiului! Doar că te rog să-mi faci o favoare...

Bărbatul dădu din cap prost, alb la față ca un lînțoliu. Simțea cum îl cuprinde groaza și își dădea seama că începuse să tremure, conștient că de data asta i se înfundase.

— Spală-te dracului mai întâi pe mâini!

Jason Parks se plimba încălzit de soarele de primăvară, de parcă întreaga lume era a lui; în ceea ce-l privea, chiar credea că este.

Era noua senzație din cartier, avea nouăsprezece ani, și lumea îi stătea la picioare. Avea deja la activ trei tâlhării și jefuirea unei bijuterii de pe Bond Street. Viața lui intrase pe un făgaș care îl încânta și era mulțumit de modul firesc în care se desfășura. Fustangiu din fire și având un profesor bun în taică-său, adora femeile, banii și faima, în această ordine. Ultima i le garanta pe primele, după cum învățase din experiență. Femeile îl iubiseră încă de la frageda vârstă de cincisprezece ani și, fiindcă arăta de douăzeci, avusese norocul să aibă încă de pe atunci din ce alege. Prima lui întâlnire cu o profesoară de limba franceză de treizeci și cinci de ani îl învățase că majoritatea femeilor erau la fel

de dornice ca și bărbații și se prefăceau neinteresate doar din cauza oprobriului public. De fapt și de drept, cele mai multe femei pe care le întâlnise și-ar fi tras-o și cu un picior de masă dacă ar fi avut niște țoale arătoase și o mașină mai de Doamne-ajută. Faptul că mai era și înzestrat de la natură constituia un bonus. Știa să le-o tragă și descoperise că se pricepea să le ducă de nas. Sexul sau, mai important, anticiparea actului sexual îi guverna întreaga viață, dar, spre deosebire de ceilalți donjuani, lui îi plăcea să satisfacă femeile, adora să le audă gemând, să le privească tremurând sub atingerea lui. Asta îi provoca o satisfacție egală cu flirtul și cucerirea în sine.

Băiat chipeș, cu trup athletic și înfățișare plăcută, știa prea bine că este un magnet pentru femei. Femeile de toate vârstele, dimensiunile și formele îl adorau. Iar el găsea, la rândul lui, ceva ce merita iubit la fiecare. Culesese bujorii destul de multor fete și o făcuse, după cum singur îi plăcea să creadă, cu stil. Se considera un fel de profesor în chestiuni personale și intime. Și îi plăcea rolul ăsta.

Sapura atât pericolul unei femei măritate, cât și inocența unei tinere nou intrate în joc. Lui Jason îi plăcea să le cunoască trupurile, îi plăcea felul în care femeile cu experiență îl conduceau înăuntrul lor, ude, calde și recunoscătoare.

Îi plăcea primejdia și nu nega asta.

Jason zâmbea în timp ce se furișa în căsuța cu etaj din Bow. Acolo locuia soția unui renumit jefuitor de bănci, care, chiar în acel moment, era judecat la tribunal pentru neplata unor amenzi. Faptul că se afla la închisoare atunci când fuseseră emise amenzile reprezenta un argument pentru avocații apărării; tot ce știa Jason era că avea vreo câteva ore până ca bărbatul să se întoarcă acasă, iar în aceste câteva ore intenționa să-i ofere nevastă-sii tăvăleala vieții ei.

Femeia deschise ușa cu un zâmbet larg și purtând doar un minimum de haine; Jason intră în casă înainte ca cei doi bărbați care-l văzuseră din locuința de vizavi să apuce să-i comenteze prezența. Deși erau de-a dreptul șocați de tupeul ostentativ al tânărului – să vină tocmai la soția acestui bărbat, și încă într-un asemenea moment, era un gest cel puțin scandalos –, nu puteau să nu fie impresionați de îndrăzneala lui. Orice bărbat care-și risca viața pentru câteva clipe fierbinți le câștiga simpatia și, cu toate că știau prea bine că nu era decât un marțafol, un prostovan fără minte, simțeau un respect înciudat pentru el, pentru curajul lui, pentru infinita lui nesăbuiță. Râzând cu poftă, clătinară amândoi din cap cu înțelegere. Era un băiat de ispravă și, în ceea ce-i privea, merita aplauze – fiecare își păstră însă aceste gânduri înțelepte pentru sine.

Gerald Dooley zâmbea, iar tânărul Declan imită instinctiv comportamentul șefului său.

Colin Baxter, un drogat cu o nefericită dependență de amfetamine asociată cu desăvârșita incapacitate de a paria pe calul câștigător, avea acum o datorie cât cea națională nu numai către dealerul lui, dar și către agentul de pariuri care, întâmplător, erau una și aceeași persoană.

Când ceainicul începu în sfârșit să fiarbă, Gerald îl luă de pe foc și, făcându-i semn lui Declan, așteptă răbdător până când Colin fu aplecat bine deasupra chiuvetei, cu capul la doar cinci centimetri de suprafața de porțelan, cu brațele strânse ca într-o menghină la spate.

Aplecându-se deasupra bărbatului care icnea, Gerald rosti încet:

– Te-am prevenit, Col, dar ți-ai bătut joc de mine, nenorocitul!

Colin se opunea forței net superioare a lui Declan cu toată puterea de care era în stare, iar groaza îi dădea un puseu suplimentar de energie.

– Vă rog, domnule Dooley, o să am banii mai târziu. Se apropie termenul la niște bani pe care i-am dat cu împrumut...

Avea vocea gâtuită de spaimă, conștient că de data asta i se infundase.

– Prea târziu, Colin...

În clipa în care apa din ceainic i se prelinse pe cap și pe gât, Colin scoase un urlet aproape animalic. Ascutit și amplificat de teroare. Se luptă până la ultima zvâcnire să evite șuvoiul, dar nu reuși decât să-și înrăutățească situația.

Asemenea lui Gerlad, bărbatul care-l ținea nu dădea nici un semn de remușcare sau milă. Tânărul Declan urmărea scena cu un interes tăcut, concentrându-se să-și țină cât mai strâns victima în timp ce învăța procedura.

Știa că nu e vreun geniu, dar mai știa și că învață repede, iar asta făcea diferența dintre un trai decent și niște sume cu adevărat importante.

Voia să scoată bani și voia să îi scoată cât mai curând. Gerald Dooley era biletul lui spre Paradis și se simțea onorat să aibă un asemenea profesor.

Gerald îi făcu șmecherește cu ochiul. Nu făcea nicio dată nimic din răutate în profesia lui, însă vădea un anumit aplomb. La urma urmei, fără o reputație ca lumea, n-ar mai fi fost angajat. Nu-i plăcea treaba în sine, dar știa că era una specială și că era cunoscut drept om care rezolva problemele repede și eficient. Adevăratul lui punct forte era garanția că nu trebuia să vină nimeni să curețe după el, iar în jocul lor asta însemna mare lucru.

Dacă i se ordona să ceară ceva, își atingea scopul prin orice mijloace, iar secretul lui era că nu discuta niciodată